

[Justitsministeren]

sagt, er, at jeg mente, at et bestemt notat var fremsendt til skatte- og afgiftsudvalget, men jeg har på ingen måde givet forkerte oplysninger vedrørende de juridiske spørgsmål.

Jeg finder, at det er utilstødeligt, at hr. Gammelgaard fører sin argumentation frem på den måde. Det responsum eller den lille redegørelse, justitsministeren fik før jul i disse sager, er på vej til skatte- og afgiftsudvalget og vil blive diskuteret dér, når samrådet finder sted. Jeg vil altså gerne henstille, at diskussionen mellem hr. Gammelgaard og mig foregår på et sagligt og korrekt grundlag.

Gammelgaard (KF):

Der er i høj grad grund til, at oppositionen i folketinget råber vagt i gevær, når det kommer frem, at en juridisk udtalelse, som vi har efterlyst adskillige gange i forbindelse med lovgivningen i december måned, ikke blev forelagt for skatte- og afgiftsudvalget. Derfor er der grund til at fastholde den kritik, jeg på dette område har fremsat over for ministeren. Jeg synes, det er forkert, når ministeren gør det til et spørgsmål, der ikke har nogen betydning. Det, der fandt sted i december, hvor vi ikke fik det responsum, var meget afgørende ikke alene for mig, men for mange andre i skatte- og afgiftsudvalget.

Jeg tager ministerens beklagelse til efterretning, naturligvis, og vi må så fortsætte diskussionen i udvalget og derefter tage stilling til, om der her i folketinget kan skabes et flertal for at ændre den lovgivning, som vi finder forkert.

Justitsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg vil gerne sige til hr. Gammelgaard, at jeg synes, det er i orden, når man i folketinget søger at få sine politiske synspunkter gennemført. Det er ganske korrekt og en rimelig fremgangsmåde. Men det er ikke rimeligt, at man på et klart forkert grundlag beskylder lovkontoret for at være et politisk redskab for ministeren og beskylder ministeren for at forholde folketinget eller folketingsudvalg vigtige oplysninger. Det er ikke fornuftigt, og det er ikke rigtigt, og det er heller ikke politisk hæderligt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

13) Til *forsvarsministeren* af:

Bilgrav-Nielsen (RV):

»Mener ministeren, at danske soldater skal indgå i et eventuelt europæisk invasionskorps til indsættelse i kriseområder?«

Skriftlig begrundelse

Spørgsmålet har baggrund i en artikel i Morgenavisen Jyllands-Posten den 13. februar 1980, hvoraf det fremgår, at Danmark kan blive bedt om at stille tropper til rådighed for et europæisk invasionskorps til eventuel indsættelse i kriseområder, f. eks. Den persiske Havbugt.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Siden Sovjet foretog sin invasion i Afghanistan, hvilket på enhver måde må beklages, hvilket vi på enhver måde må tage afstand fra, har der været megen diskussion om, hvordan man fra vestlig side burde indrette sig for eventuelt at imødegå en videre sovjetisk fremmarch imod Den persiske Golf. Debatten er hovedsagelig ført i USA, men den er også ført i Europa.

Der tales om, at der skal etableres specielle korps, beregnet på i givet fald at sættes ind i områderne omkring Den persiske Golf, altså i de områder, hvorfra den største oliestrøm kommer. Det sidste udspring af debatten er en meddelelse i Jyllands-Posten den 13. februar, hvoraf det fremgår, at man i Frankrig og måske også i Vesttyskland skulle overveje en speciel europæisk styrke, beregnet på at sætte ind i området omkring Den persiske Golf.

Det, jeg gerne vil have ministeren til at tage stilling til, er, om han finder, at det er rimeligt og acceptabelt og i givet fald kan få dansk tilslutning, at danske soldater medvirker i et sådant arrangement.

Forsvarsministeren (Søgaard):

Jeg kan sige til hr. Bilgrav-Nielsen, at regeringen ikke har modtaget nogen henvendelse om oprettelse hverken af en europæisk interventionsstyrke, som artiklen i Jyllands-Posten handler om, eller om et europæisk invasionskorps, således som hr. Bilgrav-Nielsen spørger om, ligesom regeringen heller ikke har nogen oplysninger, der tyder på, at der har været ført sådanne drøftelser mellem